

Så vil jeg godt sige til det, hr. Tom Behnke sagde, om, at man går frivilligt på efterløn: Ja, mange går frivilligt på efterløn; det har hr. Tom Behnke fuldstændig ret i.

Men der er også nogle, der ikke er i en situation, hvor det reelt er frivilligt, og det er den store gruppe, der er arbejdsløse, når de når efterlønsalderen. De har i virkeligheden et valg mellem at falde ud af dagpengesystemet eller gå på efterløn. Det gælder for 35 pct. af dem, der er på efterløn, at det er folk, der kommer fra en ledighedssituation. Det er bare sådan til almindelig oplysning.

Den anden bemærkning, jeg har, er med hensyn til, at efterlønsmodtagerne ikke skulle have brug for pengene – hvis jeg har forstået det rigtigt – på samme måde som pensionisterne ville have. Dertil vil jeg godt sige, at efterlønsmodtagere, specielt dem, som er på 2. sats, dvs. 80 pct. af dagpengene, er nede på et forsørgelsesgrundlag på 108.000–109.000 kr. om året eller dér omkring. Efterlønsmodtagere har ikke adgang til tilskud til medicin og boligydelse, og de har heller ikke nogen særlige regler i skattesystemet, som pensionisterne har; så det er faktisk sådan, at hvis man opstiller gruppen af efterlønsmodtagere i én kolonne og pensionisterne i en anden kolonne – selvfølgelig afhængigt af deres boligudgifter, det vil jeg godt præcisere – vil der være en lang, lang række tilfælde, hvor pensionisten har betydelig mere til forbrug, end efterlønsmodtageren har.

Jeg synes egentlig, det er en retfærdigheds-handling, vi øver her, når vi for en relativt lille gruppe retter op på den ulighed, som mange efterlønsmodtagere oplever ved, at de ikke har adgang til billig klubvirksomhed, billig transport osv., osv. Her kommer vi med en ordning, som de partier, der står bag aftalen, bærer igennem, og så synes jeg faktisk, man skal være meget varsom og lade være med at ligge under for den kritik, som jeg da også har hørt fra nogle pensionistorganisationer, om, at når efterlønsmodtagerne skal have noget, så skal vi have noget andet, fordi forspringet for pensionisterne tilsyneladende skal være lige så stort, som det hele tiden har været. Det synes jeg ikke er særlig værdigt.

Jeg vil godt sige afslutningsvis, at jeg glæder mig, og regeringen glæder sig, over, at vi nu får denne her ordning på plads, og at vi får den så hurtigt på plads, som det overhovedet kan lade sig gøre – og det er til den 1. december.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er bare ikke rimeligt, når man sidder i en loge af partier og efter forgodtbefindende deler skatteyderkroner ud til det ene og det andet formål, at man ikke i første omgang tager fat dér, hvor der virkelig er behov for pengene, og yder noget hjælp til de grupper, der har et stort behov for hjælp.

Jeg kunne som eksempel nævne narkomanbehandling. Det halter ganske gevaldigt med behandlingen af narkomaner, fordi der ikke er penge nok. Kunne man ikke med større fordel have brugt pengene dér? Eller hvad med de sindslidende? Hvad med de hjemløse? Hvad med hjemmehjælpen? Mange ældre kan ikke få hjemmehjælp i sommermånederne. Hvad med ventelisterne til hospitalerne?

Hvorfor kan man i denne lille, snævre loge af partier, der sidder og administrerer disse penge, som Folketinget ikke har indflydelse på, ikke kanalisere pengene derhen, hvor der virkelig er brug for dem, i stedet for det her pjat?

Vi stemmer imod forslaget.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nu er det jo ikke sådan, at de områder, som hr. Tom Behnke siger har brug for penge, ikke bliver tilgodeset. Det er faktisk de områder, som regeringen prioriterer meget højt i de finanslovsforhandlinger, som pågår i øjeblikket.

Men jeg har konstateret – og det tror jeg alle her har konstateret – at Fremskridtspartiet er imod, at efterlønsmodtagere får buskort til halv pris, og det må vi selvfølgelig tage til efterretning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg tror også, det budskab efterhånden er trængt igennem.

Men når ministeren siger, at regeringen faktisk prioriterer de andre områder, som jeg nævnte, meget højt, er det jo ikke tilfældet, når man f.eks. på området afvænnings og behandling af narkomaner har afsat et beløb på 60–70 mio. kr., og vi ved, at behovet rent faktisk er i størrelsesordenen 600 mio. kr., hvis bare man skal efterkomme ønsket fra de narkomaner, der frivilligt henvender sig og beder om at blive afvænnet.

Narkomaner, der kommer og spørger, om de ikke godt kan få lov til at blive afvænnet, bliver afvist, for der er simpelt hen ikke penge i syste-